

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120349776
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6120349776.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. IČO: 35 831 154 so sídlom Mýtna 48, 821 08 Bratislava, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., o zaplatenie sumy 6.687,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 13. septembra 2022, č.k. 5Csp/88/2020-208, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov prvoinštančného konania, ako aj trov odvolacích konaní **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.930,78 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.897,78 eur od 05.12.2017 do 19.03.2020 v sume 789,94 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.827,78 eur od 20.03.2020 do 18.05.2020 v sume 56,12 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.757,78 eur od 19.05.2020 do 17.06.2020 v sume 27,77 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.687,78 eur od 18.06.2020 do 08.09.2020 v sume 76,04 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.587,78 eur od 09.09.2020 do 21.10.2020 v sume 38,80 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.537,78 eur od 22.10.2020 do 11.11.2020 v sume 18,81 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.437,78 eur od 12.11.2020 do 23.12.2020 v sume 37,04 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.342,78 eur od 24.12.2020 do 08.02.2021 v sume 40,84 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.242,78 eur od 09.02.2021 do 16.03.2021 v sume 30,79 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.182,78 eur od 17.03.2021 do 14.04.2021 v sume 24,56 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.102,78 eur od 15.04.2021 do 07.07.2021 v sume 70,22 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.080,78 eur od 08.07.2021 do 09.07.2021 v sume 1,67 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.980,78 eur od 10.07.2021 do 14.09.2021 v sume 54,89 eur, s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.930,78 eur od 15.09.2021 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol o trovách konania tak, že žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania vo výške 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti konania o veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 9, § 100 ods.1, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID- 19, § 180 CSP, § 255 ods. 2, § 256 ods.1 a 2 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku v zmysle pokynov odvolacieho súdu vykonal dokazovanie a následne zistil skutkový stav, z ktorého mal za preukázané, že právny

predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg.č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 08.09.2016. Žalovanej bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 7.930 eur, ktorý sa zaviazala splácať v 96-ich mesačných splátkach po 139,49 eur, pri poplatku za poskytnutie úveru 158,60 eur, pri čerpaní úveru jednorazovo 08.09.2016, pri celkových splátkach 95, pri splatnosti prvej splátky 17.10.2016, pri konečnej splatnosti úveru 17.08.2024, pri úroku 14,10% ročne, ktorý bol medzi stranami zmluvy riadne dohodnutý, pri RPMN 15,89%, pri priemernej RPMN 9,22%, pri nákladoch spojených s úverom 5480,15 eur, pri celkovej výške úveru 13.410,15 eur (95 splátok po 139,49 eur sa rovná sume 13.251,55 eur + poplatok za poskytnutie úveru 158,60 eur), čo predstavovalo celkovú výšku úveru v sume 13.410,15 eur, ktorú žalovaná bola povinná podľa zmluvy zaplatiť. Okrem spotrebiteľskej zmluvy veriteľ C., F. vyhotovila aj Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde jednotlivé položky úveru žalovanej ako spotrebiteľovi riadne vysvetlila. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu ako banka dostatočne skúmala bonitu žalovanej podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá mala v čase úverovej zmluvy čistý príjem 550 eur, pričom je slobodná a nemala žiadne záväzky a žiadne zrážky sa z jej mzdy exekučne nevykonávali. Súd prvej inštancie po preskúmaní spotrebiteľskej zmluvy ex offo dospel k záveru, že spotrebiteľská zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá platne a obsahovala všetky obligatórne náležitosti § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná v konaní namietala premlčanie nároku, súd preto premlčanie skúmal ex offo. Z listu zo dňa označeného ako "Tretia upomienka" zo dňa 28.09.2017 vyplynulo, že žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie nedoplatku na splátkach, pričom listom zo dňa 14.11.2017 úver zosplatnil. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak pre nesplnenie niektorej zo splátok teda splátky splatnej v mesiaci júl 2017 (zročnej 17.07.2017) sa stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený, teda od 17.07.2017. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/739/2015 zo dňa 13.04.2016, podľa ktorého v prípade, že veriteľ pristúpi k vyhláseniu splatnosti celého dlhu, Občiansky zákonník v § 103 druhá veta ustanovuje osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby a to odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Žalobca potvrdil, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú v mesiaci júl 2017, splatnú dňa 17.07.2017, teda premlčacia doba začala plynúť od 17.07.2017 a uplynula by 17.07.2020. Žalobca podal žalobu na upomínacom súde dňa 31.07.2020 (viď č.l.37 spisu), pričom v zmysle § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. došlo k predĺženiu premlčacej doby od 27.03.2020 do 30.04.2020, teda po dobu 35 dní premlčacia lehota v zmysle tohto zákona vôbec neplynula, teda bola predĺžená o túto dobu od 17.07.2017 do 31.07.2020 uplynula doba len 15 dní. Vzhľadom na uvedené nárok žalobcu na neplynutie premlčacej doby, teda jej predĺženie v zmysle § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. neuplynula a nárok žalobcu bol uplatnený riadne a včas. Nárok žalobcu nebol premlčaný. Súd prvej inštancie poukázal aj na právny názor vyslovený odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCpr/12/2022-189 zo dňa 31.05.2022, ktorým právnym názorom je súd prvej inštancie viazaný. Žalovaná mala podľa zmluvy zaplatiť celkom sumu 13410,15 eur, ktorá pozostávala s dohodnutými úrokmi z úveru 14,10% ročne a poplatkom za poskytnutie úveru 158,60 eur. Žalobca si uplatnil v tomto konaní len zvyšok istiny úveru, pričom výška úveru bola podľa zmluvy 7.930 eur a z tejto sumy si žalobca uplatnil len časť istiny bez akýchkoľvek úrokov, poplatkov a úrokov z omeškania. Ku dňu postúpenia pohľadávky bol zvyšok istiny 6.687,78 eur, z ktorej sumy žalovaná po podaní žaloby teda v priebehu súdneho konania zaplatila sumu 757 eur, (6.687,78 mínus 757 eur). Preto zostalo na istine zaplatiť sumu 5.930,78 eur ako zvyšok istiny a súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k úhrade vyššie vyčíslenej sumy istiny. Okrem istiny súd priznal žalobcovi aj zákonom stanovený úrok z omeškania vo výške 5% ročne z jednotlivých súm tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a ako ich žalovaná postupne platila po podaní žaloby, keď žalovaná zaplatila sumu 757 eur v splátkach nasledovne: 08.09.2020 sumu 100 eur, 21.10.2020 sumu 50 eur, 11.11.2020 sumu 100 eur, 23.12.2020 sumu 95 eur, 08.02.2021 sumu 100 eur, 16.03.2021 sumu 60 eur, 14.04.2021 sumu 80 eur, 07.07.2021 sumu 22 eur, 09.07.2021 v sumu 100 eur, 14.09.2021 sumu 50 eur. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods.2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore plne úspešný priznal plnú náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 100%, lebo žalobca bol úspešný v uplatnenej istine 5.930,78 eur s príslušným zákonom stanoveným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z jednotlivých dlžných súm do zaplatenia. Tiež v zastavujúcej časti 757 eur žalovaná zavinila zastavenie konania, lebo po podaní žaloby túto sumu postupne uhradila, preto bola povinná zaplatiť žalobcovi trovy zastavujúceho konania, teda žalobca mal v konaní plný úspech vo výške 100% tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, resp. v zmysle ust. § 389 ods.1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodila tým, že neboli splnené procesné podmienky, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ , g/ a h/ CSP. Nestotožnila sa so závermi súdu prvej inštancie s tým, že tento sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal so skúmaním dôkazov priložených ku žalobe, kedy nevyvodil správny záver napriek neuneseniu dôkazného bremena žalobcu v súvislosti s preukázaním platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predmetného úveru, z ktorého si žalobca uplatňoval svoj nárok a taktiež nevyvodil správny záver napriek neuneseniu dôkazného bremena žalobcu v súvislosti s posúdením bonity spotrebiteľa (žalovanej) s odbornou starostlivosťou, čo má súd v zmysle újinného práva vykonať ex offa a z toho dôvodu jej odoprel spotrebiteľskú ochranu a nesprávne rozhodol o nároku uplatňovanom žalobcom. Rovnako namietala, že prvoinštančný súd sa nezaoberal tým, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. K uvedenému poukázala na skutočnosť, že v čase upozornenia na možnosť zosplatnenia, a to dňa 28.09.2017 nebola v omeškani viac ako 3 mesiace (v omeškani so splátkou splatnou dňa 17.07.2017), ale 73 dní, preto Tretiu upomienku - pokus o zmier nemožno považovať ako upozornenie na uplatnenie práva na zosplatnenie. Zároveň žalobcom predložený dôkaz - Poštový podací hárok, ktorý mal preukazovať odoslanie Tretej upomienky, neobsahuje dátum, kedy mala byť písomnosť žalovanej odoslaná, resp. čo konkrétne bolo žalovanej odoslané a teda nebolo ani možné preskúmať dodržanie 15 dňovej lehoty. Z vyššie uvedených skutočností mala žalovaná za to, že žalobca nepreukázal, že k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti predchádzala výzva, resp. upozornenie adresované žalovanej o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, bolo nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom, t.j. s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vznikutej pohľadávky. Na podporu svojich tvrdení o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z dôvodu nepreukázania doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, (publikovaný aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 pod č. R 4). Žalovaná tvrdila, že v prípade sporu o doručenie písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať. Z vyššie uvedeného žalovaná namietala, že mimoriadna splatnosť úveru nebola vyhlásená platne, pretože neboli splnené všetky zákonné podmienky na jej vyhlásenie. Ak nedošlo ku platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nemohol veriteľ postúpiť pohľadávku, ktorá nebola ešte v celosti splatná na žalobcu, v zmysle ustanovení §17 zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch resp. v zmysle ustanovení §92 ods. 8 zákona o bankách a z toho dôvodu nemôže byť žalobca aktívne vecne legitimovaný. Ďalej dôvodila tým, že súd prvej inštancie bez potrebného preskúmania, či veriteľ s odbornou starostlivosťou posúdil bonitu žalovanej, čo je zároveň jeho zákonnou povinnosťou ex offa, nesprávne rozhodol o nároku žalobcu, pričom žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, že si túto zákonnú povinnosť splnil. Podľa žalovanej žiadosť o úver doložená žalobcom ku žalobe zo žiadnych okolností nemohla byť preukázaním splnenia zákonných povinností veriteľa v súvislosti so skúmaním a posúdením bonity žalovanej ako spotrebiteľky s odbornou starostlivosťou, ako to uviedol vo svojom rozsudku v bode 15. odôvodnenia. Vzhľadom na nároky, ktoré na dodávateľa kladie újinné právo a s poukazom na ust. §7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, napr. zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky žalovanej a pod., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Porušenie povinností resp. hrubé porušenie povinnosti veriteľa s odbornou

starostlivosťou skúmať bonitu spotrebiteľa má za následok, okrem bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy o úvere, aj to, že nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalovaná ďalej súdu prvej inštancie vytýkala, že nedostatočne skúmal ex offo, či predmetná úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. K namietanému tvrdila, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z.z. (uvedená je suma 7.930,00 eur), keďže v rozpore s eurokomformným výkladom v sebe zahŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru (158,60 eur), ktorý bol žalovanej na predmetnú zmluvu aplikovaný. Suma 158,60 eur ako rozdiel do plnej sumy poskytnutého úveru podľa tvrdenia žalovanej bola okamžite stiahnutá na úhradu poplatku za uzatvorenie predmetnej zmluvy.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi. Žalobca bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím, ktoré je vecne správne sa v plnej miere stotožnil.

4. Žalovaná v replike uviedla, že žalobca neuviedol, resp. nepredložil vo svojom vyjadrení žiadne skutočnosti, ktorými by rozporoval tvrdenia žalovanej v odvolaní. V uvedenom odkazovala na podané odvolanie zo dňa 01.11.2022, na ktorom trvá ako aj na ostatných svojich tvrdeniach v súdnom konaní. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne, resp. zruší a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (druhé v poradí), ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 5930,78 eur spolu s príslušenstvom, na tom závere, že uzavretá spotrebiteľská zmluva medzi pôvodným žalobcom a žalovanou obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods.2 zákona č. 129/2020 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, právny predchodca žalobcu ako banka dostatočne skúmal bonitu žalovanej podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom prihliadol na námietku premlčania žalovanej, na základe ktorej dospel k záveru, že nárok žalobcu bol uplatnený riadne a včas v zmysle § 103 druhá veta OZ v spojení s § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID- 19 v justícií a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (účinného od 27.03.2020).

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeného odvolacími dôvodmi uplatnenými žalovanou, bolo posúdiť prioritne ex offo otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktorá súvisí s odvolateľom namietaným, že veriteľ nepreukázal doručenie listiny označenej ako Tretia upomienka, ktoré žalovaná považuje za sporné a v nadväznosti na to, či došlo k účinnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na aktuálneho žalobcu. Žalovaná tiež v podanom odvolaní namietala posudzovanie zákonnej povinnosti žalobcu uvedenej v ust. 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ďalej len „ZoSÚ“ (povinnosť dodávateľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu klienta pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy) vo väzbe na následok jej nedodržania uvedený v ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, ako aj nedostatočné skúmanie všetkých obsahových náležitostí predmetnej úverovej zmluvy v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.

8. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej, vyhodnotil odvolací súd ako opodstatnené, spôsobilé privodiť v prospech nej priaznivejšie (zmeňujúce) rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Prioritne bolo potrebné sa zaoberať základnou otázkou aktívnej legitímácie aktuálneho žalobcu v spore, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, preto odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. Súd prvej inštancie sa k aktívnej legitímácii žalobcu v preskúmanom rozsudku nevyjadril.

10. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

11. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

12. Citované ustanovenie § 92 ods. ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex officio.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 08.09.2016 bola medzi spoločnosťou C. G. H., F., so sídlom H., A. I. X , IČO: XX XXX XXX (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovanou ako dlžníčkou

uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg.č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). Medzi právnym predchodcom žalobcu a dlžníkom zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v rámci ich zmluvného vzťahu existovala dohoda o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka (v danom prípade bod VI. Všeobecných obchodných podmienok C., F. na poskytovanie spotrebiteľského úveru C. pôžička fyzickým osobám - občanom) a preto právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru za dohodnutých podmienok v prípade, ak bol dlžník v omeškaní so splatením splátky, tak ako k vyhláseniu predčasnej splatnosti pristúpil právny predchodca žalobcu výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom ku dňu 14.11.2017. Tomu predchádzala výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 28.09.2017 označená ako Tretia upomienka.

14. Čo sa týka preukázania podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že splnenie týchto podmienok žalobca v spore nepreukázal /bez ohľadu na to, že ich ani netvrdil/. Uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje pre platné postúpenie bankovej pohľadávky tretej osobe predchádzajúcu písomnú výzvu banky dlžníkovi na plnenie omeškaného dlhu. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na výzvu zo dňa 28.09.2017. Táto výzva ale mohla mať účinky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka iba vtedy, ak by žalovaná mal aspoň možnosť sa s ňou oboznámiť, t. j. vtedy, ak takáto výzva dôjde do sféry jej dispozície. Je nevyhnutné v konaní preukázať, že právny predchodca žalobcu písomnosť žalovanej skutočne zaslal na adresu žalovanej dohodnutú v zmluve. Tu právny predchodca žalobcu predložil súdu len poštový podací hárok C., F.. Z tohto elektronického podacieho hárku nebolo možné identifikovať, že právny predchodca žalobcu skutočne žalovanej zaslal výzvu zo dňa 28.09.2017, a nie prípadne inú listinu. Poštový podací hárok nie je opatrený pečiatkou poštového úradu, podpisom zamestnanca, prípadne neobsahuje iné potvrdenie o tom, že písomnosť bola odoslaná. Na ľavej strane pri mene žalovanej sa nachádza označenie , podacie číslo J.. Z tohto označenia poštového hárku nie je možné jednoznačne, vzhľadom na vyššie uvedené bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že bola výzva zo dňa 28.09.2017 skutočne podaná na pošte. Dané označenie mohlo byť napr. vygenerovaným názvom súboru, pod ktorým bolo tlačivo uložené v počítačovom systéme žalobcu. Na riadne preukázanie doručovania výzvy je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné aspoň preukázať, že predmetom zásielky skutočne bola uvedená výzva. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v konaní predložil len tlačivo-poštový podací hárok / ktorého podanie na pošte je otáznive /, dostal sa do dôkaznej núdze, teda riadne nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, alebo aspoň to, že by takúto výzvu žalovanej zasielal. Z uvedeného dôvodu preto zosplatenie úveru je neplatné.

15. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, a preto zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanej nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná.

16. V konečnom dôsledku za právne významné je potrebné poukázať na odvoláciu námietku žalovanej smerujúcu k skúmaniu bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou, ku ktorej odvolací súd uvádza, že teda nielen plne opodstatnené, ale priamo neopomenuteľné je zo strany súdu vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity žalovanej zo strany žalobcu a splnenie tejto povinnosti vo svetle ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 ZoSpÚ a následne výsledky zistení vyhodnotiť, keďže ide o jednu zo zákonných podmienok, ktorej splnenie pred uzatvorením zmluvy vyžaduje právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie) o to viac s ohľadom na predmet žaloby, ktorú povinnosť si súd prvej inštancie dostatočne nesplnil.

17. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov (v poradí druhý) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania (tak trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacích konaní) bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovanej vo vzťahu k žalobcovi napriek jej plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže jej preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).